Ч. 31. Четвер 23 (10) лютого 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи угорскі. — Делеґациї. — Положене християн в Туреччині. — З пруского сойму.

В комісиї маринарки угорскої делеґациї референт субкомітету для достав маринарки предложив своє справоздане. Мінїстер торговлї Гієронімі вказав, що удало ся забезпечити Угорщинї участь в доставах для маринарки відповідну до участи Угорщини в спільнім буджетї. Той успіх приймали всї бесїдники з признанєм, не виключаючи опозициї. Командант маринарки Монтекукколї удїляв відтак пояснень і заявив, що нові кораблї воєнні дістануть по 4 вежі, з котрих кожда буде мати по три армати. Адмірал впевнив, що жаданя маринарки не грозять нїкому з сусїдних держав. Розходить ся лиш о доповнене фльоти, котра тілько лїт була занедбана. Остаточно комісия приймила буджет маринарки разом з надзвичайним кредитом.

Угорский сойм відкинув на послїднім засїданю кілька внесень опозициї в справі банкового закона. Над иншими внесенями відбуде ся голосоване нинї.

Причиною прикрого положеня християньского населеня в Туреччинї не є сам лиш гнет. Не лише сам той гнет став причиною нещасть, які як буря все пересували ся над македоньскою землею. Тамошне християньске населенє дїлили від давна релїґійні спори, звертаючи одні племена против других і доводячи аж надто часто до братоубийчих борб, до проливу крови, а тим самим даючи Туреччинї привід до ще більшого гнету. Також Вірмени мали би значно лекшу долю, колиб не відокремлене, в яке загнали ся самі.

Тепер однако після вістий, які одержала Polit. Korresp. з Константинополя, в тих відносинах дає ся добачити деяка потїшаюча зміна. Удало ся бодай між Вірменами і Греками довести до якої такої згоди, так що обі ті народности не поборюють ся.

Лише болгарский патриярхат держить ся доси здалека і не дає ся втягнути в ніяке спільне порозуміне. Вини, що правда, не можна приписати виключно єму самому; в значній части винно тут також грецке духовеньство в Македонїї. Тамошні грецкі митрополити поводили ся якийсь час супротив Болгар спокійно, тепер однако дають їм знов відчувати свою неохоту, запускають ся в непотрібні спори, а в часї послїдних різдвяних сьвят в многих случаях допустили ся навіть насильств. Таке лучило ся пр. в Драмі, Ґеяґесї, Серес в солуньскім віляєтї і в Леринї під Монастирем. Очивидно, що не може то настроювати болгарского пратрияхату до згоди і годї від него домагати, аби він перший простягнув руку. Один Грек так сказав до дописувателя „Polit. Korresp.“: Найлїпше буде, дати спокій пробам помиреня. То правда, що Греки і Болгари однаково терплять від насильств турецкого правительства, але коли би турецкі власти схотїли справедливо розглянути жалоби Греків, то прийдуть до пересьвідченя, що іменно Греки щиро віддані Туреччинї.

Супротив тих слів нікого не здивує обставина, що грецка часопись „Неа Хімера“ в дописи з Константинополя гірко докоряє грецким послам в турецкім парляментї і називає їх поведенє народною зрадою. Взагалї ті грецкі посли, хоч є їх в тім парляментї значне число, не лучать ся разом і не заступають грецких народних інтересів, а уганяють ся за личними вигодами. Супроти того не відограють они нїколи ролї, якої мала би право ожидати від них грецка народність в турецкій державі.

Пруска палата послів дебатувала над буджетом пруского мінїстерства внутрішних справ. При тій нагоді вільнодумний посол Шреґер остро критикував поведенє пруской шупасничої полїциї. Справа з 8-місячним задерженєм

---

26)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

Я міг би був досить причин навести моеї відрази до него, але не хотів єму того говорити до очий. Я погорджував ним, бо він так підло обманював своїх товаришів, бридив ся ним по тім всїм, що Сибіля о нїм сказала, ненавидів єго як жерело всього того нещастя, яке навістило так страшно моїх родичів. Але я не хотів сальону цїсаревої робити видівнею родинного спору. Тому лиш здвигнув плечима і мовчав.

— Менї то дійстно дуже прикро,— сказав він — бо я мав лиш найлїпші наміри супротив тебе. Я міг би був тебе підперти, бо мій вплив великий. А тепер ще лиш одно питанє.

— А іменно?

— Я маю кілька річий; колишна лична власність твого вітця — як шаблї, печатки, повна скринка листів і кілька срібних чарок — одним словом предмети, які мають вартість памяткову по помершім. Тїшило би мене, колиб ти — хоч на один вечер — приїхав до Ґробоа, аби ті річи оглянути і забрати, що тобі з того подобає ся. Они й так тяжать менї на совісти.

Я обіцяв радо навідати ся до Ґробоа в короткім часї.

— Коли прийдеш? — спитав живо. Щось в єго голосї обудило моє підозріне, а живий блеск єго очий ще скріпив в менї то підозріне. Прийшла менї на гадку пересторога Сибілї.

— Дня не можу означити, доки не буду знати, яку роботу буду мати на дворі цїсаря. Скоро то уложить ся, приїду.

— Добре. Може на слїдуючий, або на третий тиждень. Дожидаю тебе з нетерпеливостию, Люї. На твою обіцянку можу спустити ся; Ляваль нїколи не зломив слова.

Попращав ся, стиснувши менї руку і щез в товпі гостий, яких чим раз більше прибувало.

Я ще стояв задуманий і міркував, як міг би я відтягнути ся від небезпечних запросин мого вуйка, коли почув, як якийсь знакомий голос кличе мене по імени. Підвівши голову, побачив я хороше темне лице і струнку стать Куленкурта, що вічливо усьміхаючи ся, приступив до мене.

— То ваша перша візита на дворі, пане де Ляваль — сказав сердечним голосом. — Але не будете чути самітности; тут стрітите дуже богато приятелів вашого покійного вітця, котрі незвичайно утїшать ся, що будуть могли повитати в вашій особі сина їх старого приятеля. Знаєте їх бодай з видженя?

— Знаю маршалків; де Менваль показував їх менї в павільонї цїсаря. Той з червоним капелюхом, то Ней. І Лефебра пізнаю по єго характеристичних устах, а Бернадоттого по лици хижої птицї.

— Так. А той там з карком як у вола, то Рап. Він говорить з Жінотом, тим хорошим молодим чоловіком з пабородами. Ті бідні вояки чують ся тут несвої.

— Чому?

— Бо то всьо люди з простого роду. То елеґантне товариство і єго двірскі звичаї більше їх бентежать, як всї страхітя війни. Коли в поли шабля бє ся о їх заболочені холяви, тодї они в своїм живлї. Але тут, в сальонї, з парадним капелюхом під пахою, стоять заклопотані і все зачепляють ся остроґами о спідницї переходячих дам. Не уміють також розмовляти про поезию і малярство. Навіть не вільно їм кляти по свойому, хоч цїсар що до себе зовсїм від того не здержує ся. На війнї мають бути вояками, а на цїсарскім дворі сальонівцями. — Так хоче цїсар, але они все і всюди суть вояками. Погляньте на Рапа з его безчисленними близнами, як він дармо силує ся розвеселити дами своїми дотепами. І як онта дївчина утїкає перед ним і глядає охорони у матери; він певно сказав знов якийсь дотеп, що був би уместнїйший хиба в товаристві маркетанок; а відтак скробне ся в голову і не може зрозуміти, чим обидив ту дївчину.

— Хто є та хороша дама в білім з брилянтовим диядемом у волосю? — спитав я.

— То Каролина Мюра, сестра цїсаря. Она хороша, але не так принадна як єї сестра Мария, що стоїть онтам в кутї. Знаєте ту чорнооку даму, що розмовляє з нею? То мати Наполеона — дивна женщина. Від неї мають всї єї дїти сильний характер. Она відважна, хитра і рішуча; кождий мусить єї поважати. Она нинї так само ощадна, як тодї, коли була жінкою

Цястонівної в поліцийних арештах наробила богато шуму і скандалу. На рекурси до всіляких інстанций не було відповіди. Через недбальство ляндрата взглядно президента краю, повага пруского правительства потерпіла дуже. В австрийскім парляменті і в делегациях пятнували дуже остро поведенє пруских властий. Бесідник вказує, що якраз через гостинну толеранцию Пруси зискали в початках свого розвою популярність, отже обовязком міністра є викоріните недбальство серед шупасничої поліциї.

Міністер внутрішних справ Дальвіц признав, що поведенє в справі Цястонівної було недбале і він зганив єго, але заявив, що засаднично не може при сезонових робітниках відступити від народних мотивів. Треба стеречи ся, щоби через залив сезонових робітників пруські провінциї не слявізували ся. — Посол Ляйперт (соц.-дем.) зганив також поведенє пруской поліциї і назвав се пониженєм поваги пруской держави.

При дискусиї над розділом „опікунче вихованє" хотів говорити польский посол Корфанти, однак внесене на замкненє дискусиї перешкодило єму. Корфанти забрав проте голос в справі формальній і сказав, що міністер Арнім повідомив єго, що два великі сторонництва внесли замкненє дискусиї. Корфанти сказав Арнімови, що хоче поставити коротке питанє до міністра і Арнім припоручив Корфантому вичеркнути себе з лісти бесідників. Тепер через те Корфанти тратить голос, хоч допустив ще перед собою посла Лібера. Корфанти бачить в тім подоптанє реґуляміну і свободи слова. Арнім толкував ся, що не знав чи Корфанти є послідним бесідником, тому допустив до слова Лібера. На се нім. ліберал пос. Карсдорф признав слушність Корфантому і домагав ся (серед оплесків лівиці), щоби єму було вільно промавляти. Корфанти критикував по сім поведенє Арніма яко вислів неприхильности єго до Поляків, в імени яких бесідник хотів говорити.

Новинки.

Львів, дня 22-го лютого 1911.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практикантів концептових ц. к. Намістництва: Йосифа Кубіцкого, Здисл. Павліковского і Івана Іванчука концепістами Намістництва.

— **Затвердженє вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір Романа Бачиньского нотара в Ліську, на заступника презеса Ради повітової в Ліску.

— **Помилуванє вязнів.** Є. В. Цісар дарував 48 вязням останок кари, з того числа по 3 з карних заведень для мужчин в Станиславові і Львові і одній арештантці в карнім заведеню для женщин у Львові.

— **З зелізниці.** З нинїшним днем заведено на ново рух особовий на шляху Підвисоке-Тернопіль, а рух товаровий на шляху Ходорів-Тернопіль буде завтра заведений.

— **Гр. кат. капеляном в резерві** іменований о. Богдан Мирослав Чекалюк в доповняючій команді 35 п. краєвої оборони.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи.** В четвер дня 23 лютого с. р. 1. „Комедия про чоловіка, котрий одружив ся з немовою" дві дії Франса в перекладі Й. Стадника, 2) „Комедия про чоловіка, котрий редаґував Хлїбороба" дві дії після повісти Твена, переклад Й. Стадника.

В пятницю дня 24 лютого с. р. „Жидівка", опера в 5 діях Ґунода.

В неділю, дня 26 лютого с. р. „Хата за селом" народний образ зі співами і танцями в 5 д., написаний після повісти Крашевского.

— **Виїзд василиянської місиї до Бразилії.** О Клим. Бжуховский, заслужений Місионар ЧСВВ. в Бразилії, котрий приїхав до Львова в маю 1910 р., щоби винайти сьвящеників до місиї межи бразилійскими Русинами емігрантами, виїзджає нині в середу 22 лютого о 2 45 по полудни в товаристві 12 осіб з головного двірця зі Львова до Бразилії. Поїде з ним 2 сьвітских сьвящеників, 1 диякон, 1 брат ЧСВВ і Сестри Служебниці для удержуваня захоронок і шкіл, щоби працювати межи руско-українськими кольоністами в Бразилії на церковнім, народнім, просьвітнім і економічнім поли.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір одного члена ради повітової в Бібрці з групи громад міских розписано на день 3 цьвітня. — Конскрипция в Вориславі виказала 15.000 жителів з тих 10.000 Поляків 3.500 жидів і 1500 Русинів. — В Поронині в західній Галичині відобрала собі жите управителька почти Софія Хоминівна. — М. Бетфорт згубив турецкий льос ч. 193.116 вартости 316 К. — В Перемишли вибух вчера в зелізничих робітнях огонь і зачав дах горіти, але сторожа пожарна зараз огонь пригасила. — Хору на умі Стан. Сіхлерову, жінку екзекутора податкового в Лопатині придержала поліция на ул. Солодовій і віддала її під опіку комісарияту IV части міста.

— **Крамарско-господарский курс в Сокали.** Від 23 січня до 11 лютого с. р. відбував ся в Сокали крамарско-господарский курс ульджений спільними заходами тамошної філії „Просьвіти" і філії „Сільского Господаря". На завізв згаданих товариств зголосило ся зараз першого дня близько 50 селян, переважно молодих парубків з ріжних сіл сокальского повіта, так що комітет мусів з огляду на розміри не велике число слухачів уложити плян викладів в сей спосіб, що в перші тиждни викладано

малого властителя ґрунту на Корсиці. Все приготовлена на те, що ціла та великолїпність і сьвітлість, які єї тепер окружають, скінчать ся колись. Она зовсім отверто висказує свої побоювання в тій справі і сам Наполеон то гніває ся то знов сьмієся з єї зловіщих бесід. А що, пане маршалку Мюра, надіємо ся побачити вас вскорі на чолї вашої кінноти на полях Кенту.

Славний ґенерал задержав ся перед нами і подав руку Куленкуртови. Ніхто був би по нім не пізнав, що був сином шинкаря; противно своїм елеґантним, хорошим лицем, великими гордими очима і паньскою поставою міг сподобати ся в кождім товаристві. Кучеряве волосє і грубі червоні уста надавали єго лицю вид самостійности і характеру.

— Для кінноти має там бути незвичайно некористне поле — сказав. — Нїчого лиш плоти і рови. Дороги добрі, але поля зовсім неможливі. Здаєть ся, що вже вскорі розпічне ся війна, пане де Куленкур, инакше з наших вояків пороблять ся самі огородники. Вже нині більше дбають о свої лопати і коновки до підливаня, як о шаблї і коні.

— Армія, як чую, має всїсти завтра на кораблі.

— Але она вскорі знов висяде і то на нашім березі. То знаєте так само добре як і я, пане де Ляваль. Доки Вільнев не розібє анґлійской фльоти, не можна нічого вдіяти.

— Констан оповідає, що Наполеон одягаючи ся нині рано, свистав безнастанно Malborough s'en va-t-en guerre *). То має означати близький похід.

— Я дуже вдячний Константови, що нам то сказав. Але на жаль я мушу сумнївати ся, чи він зможе відріжнити пісню Malborough від Марсиліянки. Ах, ось і цісарева — як хорошо она нині виглядає.

Йосифина в супроводі кількох двірских дам увійшла на салю і всї повставали з крісел. Мала на собі рожеву сукню з легкої прозрачної материї, цілу усіяну срібними звіздами; незвичайно кидаючу ся в очи тоалету, в якій кожда инша женщина була би готова залицяти ся; але она уміла і в тім одязї бути поважною і милою. У волосю сияв пучок пшеничного колоса з диямантів, що при кождім порушеню легко хитав ся. Ніхто не умів вести розмови так свобідно і невимушено як она. З єї милого усьміху можна було набрати пересьвідчення, що була в найлїпшім настрою і кождий почував себе незвичайно добре в єї товаристві.

— Яка она мила! — відозвав ся я. — Ніхто не міг би на неї сердити ся.

Куленкур оглянув ся, аби впевнити ся, що Мюра вже досить далеко від нас.

— Є одна родина, яка єї не любить — сказав. — Подивіть ся лиш на захмарені лиця сестер цісаря.

Я справді був обурений на ті гнївні погляди, якими водили ті хороші женщини за проходжуючою ся по сальоні цісаревою. Они шептали між собою і злобно сьміяли ся. Відтак обернула ся Каролина до своєї матери, що з насьмішкою і погордою закинула назад свою горду голову.

— Они гадають, що Наполеон належить лише до них самих і завидують єго кождій иншій — говорив Куленкур дальше. — І то, що єї називають найяснїйшою панию, а їх лиш цісарскою Високостию, дуже їх злобить. Всї ненавидять єї, Йосиф, Люсиян і як всї они там називають ся. Підчас коронациї не хотіли нести за нею краю коронацийної сукні, аж Наполеон сам мусів в то вмішати ся. Они мають в собі правдиву корсиканьску кров, з ними не добре приставати.

Йосифина здавало ся мало звертала уваги на ненависть своїх братових. Помимо їх злобних поглядів витала гостий і для кождого мала якесь привітне слово. Побіч неї ішов високий мужчина, правдива вояцка стать з обгорілим лицем і великим звисаючим вусом. Від часу до часу цісарева ніжно клала руку на єго рамени.

— То єї син, Евген де Богарне — сказав мій товариш.

— Єї син? — скрикнув я зачудований, бо він виглядав старший, як єго мати.

Де Куленкур усьміхнув ся.

— Она мала ледве шіснацять літ, як віддала ся за Богарне. Відтак сиділа спокійно дома, між тим як єї син воював в Єгипті і Сирії, де пік ся на сонци; того досить, аби набрати вигляду старости. А погляньте на того гладко вибритого, хорошого чоловіка, що саме тепер поцілував цісареву в руку. То славний актор Тальма. Раз, коли Наполеон був ще консулем, виратував він єго з грошевої биди і цісар не занедбує тепер сплачувати довги консуля. Так і Талєйран прийшов до своєї власти. Він позичив Наполеонови перед єго єгипетскою виправою сто тисяч франків і тої прислуги — хоч як дуже єму не довіряє — не забуває єму ніколи. Ніколи в житю не опустив приятеля; ніколи не простив ворогови. Хто єму коли зробив прислугу, може собі всьо позваляти. Приміром один з єго візників ходить цілий день пяний. Але він одержав під Маренґо почетний хрест за хоробрість і то дає єму привилей на віки.

Де Куленкур відступив від мене, аби розмовити ся з кількома присутними дамами. А мої гадки вернули знов до того незвичайного чоловіка, котрий видавав ся менї то як герой, то знов як розпещена примхована дитина, у котрої добрі і злі прикмети єго вдачі так скоро змінїли ся, що кожде нове відкритє цілковито нищило вироблений вже про него погляд і спонукувало кождого до безнастанних роздумовань про єго особу. Що він був для Франциї конечностию і що треба іти за єго прапором, аби служити вітчині, було для мене ясним. Але чи робило то честь вступати в єго службу, або може то робило ся за кару за давні гріхи? Чи варт він був поважаня і любови, або чи слухано єго лиш тому, аби ратувати Францию перед загибелию? То питаня, на які тяжко найти відповідь — яких неодин з нас ніколи не умів собі пояснити.

(Дальше буде).

*) Старофранцуска вояцка пісня.

про загальні науки головно кооперативно-господарского змісту, дальші два тиждні, коли число слухачів зредуковано, посьвячено майже виключно крамарству. Управителем курсу був п. Мирон Грушкевич, люстратор крамниць при тов. „Просьвіта“, котрий весь час по 3 і 4 годин денно посьвячував викладам: про товарознавство, книговодство, купецку ґеоґрафію, купецку переписку і т. д. П. Грушкевич докладав всяких старань, аби статись для своїх слухачів як найбільше зрозумілим а маючи великий засіб фахового знаня та рідкий дар популяризованя науки, осягнув свою ціль.

Крім згаданих предметів відбували ся виклади з области елементарної математики та купецкої фаховости. Про кооперацию говорив п. Тимошик заохочуючи селян до ґрупованя ся в спілки консумцийні і продукцийні та до заснованя крамниць системи Рочдель, а рівночасно п. І. Салагуб подав в коротці вказівки, яких належить держати ся в часі основуваня таких спілок. — Історию України викладав о. Несторович і люструючи свої виклади сьвітляними образами.

Великою приємностию для слухачів були демонстрациї проф. С. Кордуби з образами сьвітляними при помочи скіоптікону і діяпозитивів, які сокальска філія „Просьвіти“ спровадила від Баранова з Москви за 126 К. На образах сих можна було демонструвати найважнійші історичні події та явища природи.

З рамени „Сільского Господаря“ викладало кількох прелеґентів, між иншими п. В. Скопляк викладав про пасічництво та заохочував селян до інтензивнійшої праці в сій галузи господарства, а п. С. Кордуба в кількох годинах тижнево подавав найважнійші відомости з области фізіольоґії ростин і рільничої хемії, звертаючи особливо увагу селян на штучні погної і їх практичне примінене, а виклади ті доповняли демонстрациї на оказах і при помочи сьвітляних образів. Виклади відбували ся рано і по полудни. Як селяни заінтересували ся наукою, доказом сего є факт, що богато селян з околичних сіл доходило до міста два рази денно мимо далекої дороги, сніговиці та великого морозу.

— **Львівский злодій за границею.** До львівскої поліциї наспіла з Дрездна вість, що там арештовано Антона Ралея, котрого львівский суд карний засудив був на півтора року тяжкої вязниці за крадіж в склепі ювілера Бадовского, а котрий втік був з вязниці ще в падолисті минулого року. Ралея прихоплено в Дрездні на крадежи.

— **Мала злодійка.** Дванайцятьлітна Сальця Торбівна, вихованка реставратора в Галичи, Симона Райзлера, вкрала свому опікунови 300 кор. і два золоті годинники та втекла з Галича в сторону як до Львова.

— **Крадежі.** Поліция арештувала Михайла Іскржака і Дмитра Бочковского, знаного під фальшивим назвиском Романа Лишкова, котрі продавали дамске футро з лисів, пелерину і инші річи, походячі з крадежі у інжиніра Малецкого в Стрию. — До реставрациї Макса Бавмґартнера, при ул. Жовківскій ч. 69 вломили ся злодії і вкрали 12 обрусів, 10 фляшок лікеру, ковбасу, папіроси і 20 кор. готівкою. — До помешканя Германа Кока в пасажу Германів добули ся злодії і вкрали 200 кор. готівкою а крім того кільканайцять штук ґардероби і трохи біжутерий.

— **Як їздять американьскі міліонери.** Звістному американьскому міліонерови Чарльсови Ґатесови приключила ся сими днями коло Юми в Аріцоні якась пригода з самоїздом, при чім він трохи покалічив ся, хоч і зовсім не небезпечно. Але міліонера мимо того взяв страх; він бояв ся, щоби з тих ран не прийшло до зараженя крови і длятого постановив засягнути чим скорше ради найздібнійших американьских лікарів і длятого постановив сейчас вертати окремим поїздом до Ню-Йорку. Поїзд їхав з нечуваною скоростию, бо зробив за 36 годин 4.800 кільометрів або 133 миль, значить ся, мало що не 17 миль на годину. Їзда відбула ся зовсім щасливо і без всякої перешкоди в руху.

Телеґрами.

Петербург 22 лютого. Буджетова комісия думи обчислила доходи р. 1911 на 2.712,028.827 рублів з чого припадає на звичайні доходи рублів 2.690,628.827.

Київ 22 лютого. Виїхала звідси до Петербурга депутация професорів політехніки, щоби просити міністра просьвіти о привернене на становиско увільнених деканів. Іменовані на місця увільнених професори відмовили обнятя тих становищ.

Москва 22 лютого. Одна приватна особа оснувала стипендию 18.000 рублів на назвиска усунених з уряду ректора, проректора і помічника ректора тутешного університету. Студенти інжинірскої школи постановили страйкувати через цілий піврік.

Париж 22 лютого. До год. 2 мін. 15 рано португальске посольство не одержало потверджения вісти о революциї в Ґварда.

Льондон 22 лютого. (Б. Райтера). Після телеґрами, яка тут наспіла, Вай-ву-иу (уряд справ заграничних) заявив о змісті росийскої ноти що слідує: Посол росийский дня 13 с. м. вручив особисто офіцияльну ноту, зредаґовану в острий спосіб, а містячу в собі 6 жадань. В першій точці Росия ганить, що їй не позволено побирати мита на границі. То, здає ся, основує ся на непорозуміню, бо росийске правительство згодило ся на жадане поставлене на бажане хіньских купців, щоби застановлено побір мита в окрузі 100 лі (1 лі = 555 метрів) від границі. Прочі жаданя основують ся на договорі, при котрім Хіна стоїть, котрий однак Росия хоче розширити.

Господарство, промисл і торговля

Ціна збіжа у Львові.

дня 21-го лютого:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·—	до	11·20
Жито	7·20	„	7·40
Овес	8·20	„	8·40
Ячмінь пашний	7·70	„	7·90
Ячмінь броварний	7·90	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	8·50	„	12·—
Вика	8·70	„	9·—
Бобик	8·—	„	8·20
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	88·—
Конюшина біла	105·—	„	120·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	40·—	„	45·—

— Дяківске віче всіх дяків галицких відбуде ся в Чорткові дня 1 марта ст. ст. 1911 р. в сали „Народного Дому“ о 12 год. в полудне. Просимо всіх товаришів явити ся конче, всі як один, як також просимо всіх сприяючих дяківскій справі прибути на то віче. Буде обговорена дуже важна справа. Депутация зложить звіт з повороту з Відня, а також мають бути обговорені, взглядно ухвалені важні справи. За комітет вічевий: Петро Ясинчук. Димитрій Каміньский, Константин Заліщук, Стефан Рибаконик, Лев Кушнір, Ізидор Рудан.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 3·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·34 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32,
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).